

ODIHNĂ

(sau Dune)

Dincolo de aceste dune bătrâne
Cămila cu o cocoașă-i pe râne
Să mă ia și să mă ducă fărăme
În lumea tăcută de dincol' de lume...

Dincolo de aceste dune uscate
E-o vale cu oase ce vântul le bate
Spre-o lume lumină lipsită de moarte
Când sufletu-n urmă tărâna-o desparte...

Dincolo de aceste dune străbune
E-o zare albastră cu slăvi fără nume
Făptura-mi să-o-absoarbă din lumea de spume
Spre-o altă Faptură ce timpul răpune...

.....

Dincolo de bătrâne, uscate, străbune
Dune de vânturi mișcate apune
Suflet stingher căutând ce anume
Stele-n fântâni răsturnând altă lume...

Și-n vagi depărtări clopot alb să răsune
Suflet trudit înspre Poartă să-l mâne
Susur șoptit și subțire mă-adune:
Du-mă-n odihna eternă de mâine...
